

Arrest

nr. 351 003 van 28 juli 2026
in de zaken RvV X / IX, RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gezien de verzoeken en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikkingen van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de beslissing van 11 december 2025 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoekers hadden ingediend op 10 juni 2025, onontvankelijk verklaard. Het beroep dat zij tegen deze beslissing hadden

ingediend, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 351 002 van heden.

Ook op 11 december 2025 wordt aan elk van de drie verzoekende partijen afzonderlijk een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit zijn de bestreden beslissingen. Ze zijn quasi identiek gemotiveerd als volgt:

"[...]

nationaliteit: El Salvador

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

[In de bevelen van de beide ouders, eerste en tweede verzoekende partijen:]

Betrokkene betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 0102.2024

[In het bevel van de dochter, derde verzoekster:]

Betrokkene diende op 10.06.2025 een aanvraag 9bis in. .

[In alle drie de bevelen:]

De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Over de rechtspleging

De drie verzoekende partijen, zijnde twee echtgenoten en hun meerderjarige dochter, kregen elk afzonderlijk een bevel om het grondgebied te verlaten dat steunt op quasi identieke motieven, nadat de aanvraag die zij gezamenlijk hadden ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd bevonden. Aangezien zij hun enig middel op identieke wijze uiteenzetten, past het om de drie zaken samen te behandelen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending artikel 8 EVRM

Schending artikel 74/13 VW

Schending materiële motiveringsplicht

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Zij stelt immers vast dat de verwerende partij het in België opgebouwde privéleven niet correct heeft geapprecieerd bij de behandeling van de aanvraag ex art. 9bis VW.

Zij verwijst in dit verband naar de rechtspraak van de Raad (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van “die documenten” geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota

met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmargin een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Er kwam immers geen gedegen antwoord op het opgebouwde privéleven in België dat niet werd onderzocht. Doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde buitengewone omstandigheden aan te nemen, werden zowel haar vele vrienden en kennissen in België (zie getuigenverklaringen) als haar scholing niet geanalyseerd.

Al deze zaken houden nauw verband met het in het Rijk opgebouwde privé- en familieleven.

II.1.3. Nochtans stelt de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd.

Nochtans vereist artikel 8 EVRM wel degelijk dat er een belangenafweging gebeurt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid, waarvan het recht op een privéleven een onderdeel van uitmaakt.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij artikel 8 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden.

II.1.4. Tevens bepaalt artikel 74/13 VW:

Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]1

De verwerende partij stelt:

"Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Mochten de bevelen om het grondgebied te verlaten van de echtgenote of dochter van de verzoekende partij worden vernietigd, dan is dit onderdeel van de motivering in casu alvast niet langer deugdelijk en werd artikel 74/13 VW eveneens geschonden.

II.1.5. Indien de regularisatiebeslissing vernietigd wordt, dan gebiedt de juridische duidelijkheid (onderdeel van de materiële motiveringsverplichting) eveneens een annulatie van de thans bestreden beslissing.

Zie in die zin RvV 310 351 dd. 22 juli 2024:

[...]

In casu is de situatie dan identiek en dringt een vernietiging van de thans bestreden beslissing om deze reden zich tevens op."

3.2. De bestreden beslissingen zijn genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en op grond van de niet-betwiste vaststelling dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, betogen de verzoekende partijen dat het in België opgebouwde privéleven niet correct werd geapprecieerd in de behandeling van de aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat, doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde buitengewone omstandigheden aan te nemen, de vele vrienden en kennissen in België en de scholing van derde verzoekster niet werden geanalyseerd.

Uit het arrest nr. 351 002 blijkt dat er wel degelijk een belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden voorafgaand aan de bestreden beslissing in het kader van de behandeling van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat daarbij ook rekening is gehouden met getuigenverklaringen en de scholing van derde verzoekster in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkenen toelaten om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland. Er wordt dus geantwoord op de vraag of de verzoekende partijen al dan niet naar het herkomstland kunnen terugkeren, met als uitgangspunt de door hen aangehaalde elementen die daaraan in de weg zouden staan.

Uit dit arrest is verder gebleken dat de verzoekende partijen er niet in zijn geslaagd deze motivering onderuit te halen en zij zijn in het kader van het onderhavige geding niet bij machte om de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing, die niet het voorwerp uitmaakt van het beroep te betwisten, mocht dat hun bedoeling zijn.

In de mate dat de verzoekende partijen er nog op alluderen dat de motieven van de beslissing inzake hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zouden moeten worden hernomen in de bevelen om het grondgebied te verlaten, tonen zij hun belang daarbij niet aan. Die beslissing werd hen immers betekend, samen met de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij weten dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat zij kunnen terugkeren naar hun land van herkomst zodat zij zich ertegen kunnen verdedigen, meer nog, zij verwijzen in hun verzoekschrift zelf naar deze motieven en hebben er een beroep tegen ingediend dat door de Raad is verworpen. Waar in de onontvankelijkheidsbeslissing de verwerende partij zich op het uitgangspunt stelt dat het om een tijdelijke terugkeer gaat met het oog op het aanvragen van de gewenste machtiging, gaat dit evenzeer op voor wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten. Aan de verzoekende partijen wordt gevraagd om eenmalig uitvoering te geven aan het bevel, doch het houdt voor hen geen verbod in om zich, in het bezit van de juiste documenten, terug naar België te begeven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en de materiële motiveringsplicht op deze gronden is niet aangetoond.

Verder verwijzen de verzoekende partijen naar het motief inzake de beoordeling van hun gezins- en familieleden conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij betogen dat mocht het bevel om het grondgebied te verlaten van één van de gezinsleden worden vernietigd, dit onderdeel van de motivering alvast niet langer deugdelijk is.

Uit wat voorafgaat en wat hierna nog zal blijken, is een vernietiging van de bestreden bevelen niet aan de orde. Dit betoog is dus niet dienstig om een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partijen tot slot betogen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten ook moeten worden vernietigd als de beslissing inzake hun 9bis aanvraag werd vernietigd, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat bij arrest nr. 351 002 van heden het beroep tegen de 9bis beslissing werd verworpen.

3.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. 3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over de beroepen tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vorderingen tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken gekend onder de rolnummers X, X en X worden samengevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,
K. VERHEYDEN,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS